

лення для вирішення питань місцевого значення, як однієї з форм народовладдя передбачає необхідність контролю за формуванням і діяльністю органів місцевого самоврядування.

Громадський контроль можна розглядати як одну з форм участі населення у здійсненні місцевого самоврядування. Перелік форм участі населення у здійсненні місцевого самоврядування, що міститься в законі «Про місцеве самоврядування в Україні», необхідно доповнити такою формою, як громадський контроль за діяльністю органів місцевого самоврядування та посадових осіб місцевого самоврядування.

Діяльність, що є об'єктом громадського контролю, визнається відповідним громадським інтересам, якщо діяльність реально націлена на визнання, дотримання, захист прав і свобод людини та громадянина, інших охоронюваних Конституцією України благ і цінностей.

Можна зробити висновок, що в даний час створені лише основи громадського контролю. Належить удосконалювати законодавче врегулювання порядку, форм і методів громадського контролю з урахуванням практики здійснення в адміністративно-територіальних утвореннях.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Про сприяння розвитку громадянського суспільства в Україні : Указ Президента України від 26.02.2016 р. № 68І/2016. URL. <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/68/2016>

2. Про місцеве самоврядування в Україні : Закон України від 21.05.1997 р. № 280/97-ВР / *Відомості Верховної Ради України*. 1997. № 24. Ст. 170.

М. В. Ковалів

кандидат юридичних наук, професор,
завідувач кафедри адміністративно-правових дисциплін
(*Львівський державний університет
внутрішніх справ*)

РОЛЬ ТА МІСЦЕ ПРАВООХОРОННИХ ОРГАНІВ В ДЕМОКРАТИЧНІЙ ДЕРЖАВІ

Кардинальні політичні і економічні зміни, що відбуваються в країні, необхідність долати негативні явища, які супроводжують повернення України до єдиного Європейського співтовариства з його ідеалами правової держави та громадянського суспільства, зумовлюють необхідність реформування всієї державно-правової системи. Реформування не може залишити поза увагою правоохоронну систему – важливий структурний компонент держави.

Разом з тим, одним із найбільш важливих показників рівня цивілізованості суспільства є реальність забезпечення прав і свобод людини, людина має отримати від держави ефективний захист не лише у законі, але й на практиці. Тому більшість країн світу значну увагу приділяє вдосконаленню організації та діяльності правоохоронних органів. Як показує досвід, конституційне визнання державою основних прав та свобод людини і громадянина, ще не є гарантією створення належних умов для їх охорони та захисту від протиправних посягань і подальше їх поновлення. Якісна і злагоджена робота державних інституцій, створених задля досягнення такої мети, повинна стати запорукою забезпечення реалізації конституційних прав і свобод людини і громадянина.

В Україні поняття «правоохоронні органи» набуло широкого вжитку після прийняття Конституції України. Норми Основного закону передбачають, що забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України є прерогативою відповідних військових формувань та правоохоронних органів держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом. Так, у чинній Конституції України поняття «правоохоронні органи» вживається лише раз – у частині 3 статті 17, де спеціальне завдання щодо забезпечення державної безпеки і захист державного кордону України покладаються на «відповідні військові формування та правоохоронні органи держави, організація і порядок діяльності яких визначаються законом» [1].

Правоохоронні органи символізують присутність держави в нашому повсякденному житті, її здатність втрутитися і захистити, коли такий захист потрібен. Вони можуть виступати також символом цілісності суспільства і його відданості цінностям честі, обов'язку, уособлюють монополію держави на застосування примусу, що в свою чергу є необхідною умовою забезпечення ефективної дії права, а також покликані стримувати суспільство від вчинення злочинів, аморальних дій, злих намірів, змов на вчинення протиправних дій.

Правоохоронні органи сприймаються суспільством як інституція, що наділена повноваженням діяти (у тому числі застосовувати силу) тут і зараз, і це дозволяє вирішувати найрізноманітніші, практично всі види, людських проблем і це є тією ознакою, що є спільною для таких різних дій як затримання правопорушника, контроль за правопорядком, втручання у випадках домашнього насильства тощо. Відповідно, важливо, щоб правоохоронні органи відповідали очікуванням не тільки закону, але й суспільства.

Роль правоохоронних органів у здійсненні функцій держави стала чи не найбільш визначальною ознакою при відмежуванні демократії від її протилежності – тоталітаризму. Ідея демократії, як стверджують окремі дослідники, пройшла крізь кілька складних кластерів. Ці кластери, так чи інакше, включали в себе чотири групи питань: щодо основної мети демократії; щодо спеціальних демократичних процедур; щодо того, наскільки поточний стан відносин є близьким до демократичного ідеалу; щодо значення культурних і географічних відмінностей для утвердження демократії. Відповіді, що давалися на кожен із цих чотирьох питань змінювалися з часом.

Головною метою демократії розглядалася соціальна стабільність, протидія авторитарному тиску. Іноді такою метою пропонувалося вважати сприяння людському розвитку, іноді – легітимацію державної влади тощо. Основними процедурами демократії називалися вибори, іноді – участь мас, іноді – обговорення. Іноді фіксувалося, що необхідні демократичні процедури вже наявні в суспільстві, іноді констатовувалася невідповідність наявних процедур необхідному ідеалу. Однак так чи інакше усі ці розмірковування стосувалися того, що ми думаємо про правоохоронну систему або, якщо говорити більш точно, що означає для правоохоронної системи бути демократичною.

Правоохоронний орган може бути визначено як орган державної влади, метою утворення та основним напрямом діяльності якого є виконання на професійній основі повноважень із реалізації правоохоронної функції держави згідно із чинним матеріальним і процесуальним законодавством.

Головною підставою віднесення того чи іншого органу до правоохоронного є здійснення ним правоохоронної функції. Однак з цією позицією можливо погодитися лише частково, оскільки в цих випадках руйнується розмежування між правоохоронними органами і органами, що виконують правоохоронну функцію.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України від 28 червня 1996 р. / *Відомості Верховної. Ради України*. 1996. № 30. Ст. 141.

Н. В. Лесько

д.ю.н., доцент кафедри АП

Навчально-науковий інститут права, психології та інноваційної освіти
Національного університету «Львівська політехніка»

О. В. Скочиляс-Павлів

к.ю.н., доцент кафедри АП

Навчально-науковий інститут права, психології та інноваційної освіти
Національного університету «Львівська політехніка»

ПРАВОВІ АСПЕКТИ УПРАВЛІННЯ ІНТЕРНЕТОМ

Інтернет – це найграндіозніший в історії експеримент, де панує анархія. Щохвилини сотні мільйонів людей створюють і споживають незліченну кількість цифрового контенту в світі Інтернету, який не зовсім підпорядковується законам реальності. Ця нова здатність вільного самовияву та безперешкодного руху інформації створила багатий віртуальний ландшафт. Інтернет-шахрайства, залякування і переслідування, сайти груп ненависті та форуми, де спілкуються терористи. Це Інтернет – найбільший у світі неконтрольований простір [1, с.10].

У доповіді робочої групи з управління Інтернет (Шато де Боссі, 2005 рік) подано визначення поняття управління Інтернетом: «Управління Інтернетом являє собою розробку та застосування урядами, приватним сектором і громадянським суспільством, при виконанні ними своєї відповідної ролі, загальних принципів, норм, правил, процедур ухвалення рішень і програм, що регулюють еволюцію і застосування Інтернету». Тобто із визначення поняття «управління Інтернетом» чітко